

Kapellanen.
(Af Beta.)

Andet Kapitel.

En smuk Joraaarsdag, lige efter Middag, forlod Kapellanen Præstegaarden. Han vilde hen at besøge en Mand ved Navn Nasmus Torn; en af dem, der b u r d e komme til hans Kirke, men aldrig gjorde det — saa lidt som han for den Sags Skyld gif til nogen anden Kirke.

Hans Vej førte forbi Anders Clausens Gaard. Og netop som Kapellanen kom dertil, er Madam Clausen i Færd med at henge Tøj til Tørren. Haven laa nemlig ud til Vejen og rundt om den var der et smukt klippet, levende Hegn, der bl. a. ogsaa egnede sig udmærket til at henge Badstøjtøj paa.

Mad. Clausen fik jo travlt med at vifte de fugtige, flammende Sønder paa Korflædet og hilse paa Kapellanen tværs over Heget. Si Menester har vel alle den Genskab, at vi gerne vil fremtræde i saa fordelagtigt et Lys som muligt, naar vi møder saadanne, som er mere end vi selv. Dette gjaldt i udpræget Grad om Mad. Clausen. Men desværre faldt hun stadig over Maaleet.

„Sjæl Præsten ikke lige komme indenfor, he-he-he?“ (Hun havde den Anskuelse, at naar hun tilføjede sit lille, smilende „he-he-he“, kunde ingen modstå hende.)

„Tak, Madam Clausen; men i Dag maa jeg lige nej Tak, da jeg gerne skulde længere hen. Men De skal snart saa mit Besøg, Madam Clausen.“

Mad. Clausen syntes, Situationen var saa rørende, at hun maatte græde. Det gjorde hun da — og tørrede Atter Graaden væk med Korflædet. — Kapellanen gif videre.

Et Par Besøgstid længere fremme laa Jørgen Nielsens Gaard. Jørgen Nielsen havde i mange Aar hørt til den streds, der fandtes i Naboegnens Missionshus. Det var af et myndigt Væsen; og det jagdes, at han for sin Omvendelse havde været en haard Negl at komme til Hætte med. De, der havde kendt ham i den Tid, vidste at fortælle, at naar Jørgen forst blev rigtig vred, saa han ud, som han kunde bide.

Jørgen var nu i Færd med at klippe sit Hævehegn, da Kapellanen kom dertil. Og atter udflydte denne sig for at komme indenfor.

Men Jørgen var af en anden Mening. Uden videre Ceremoni tog han fat i Præstens Arm og trak af Sted. Saa var der jo ingen Ting at stille op.

Jeg tror ofte at have bemærket en vis overlegenhed hos Jøll med stærkt udpræget Egenhed, der, som Jørgen Nielsen, har været troende i en Række Aar, naar de talte med en omvendte. Dette er jo i sig selv et stort og forklare. Af Natur er de fremtrædende, som fødte til at herse — og er derfor ikke at spøge med.

Ku er det ganske vist sandt, at har Guds Mand taget Vælg i et saadant Menestets Hjerte, maa, da alt skal være nyt, ogsaa det myndige Sind og den overmodige Opdræden smelte over i Ydmyghed og komme til at ligne Meisterens Eksempel, han, der ikke vilde herse, men tjene. — Men, men det gaar ost fra langsomt med at komme bort fra sig selv, er man kommen til sig selv, er man kommen til sig selv, er man kommen til sig selv.

Nej. Og hos Jørgen Nielsen var det gaaet meget langsomt. Han syntes ikke at kunne ryste denne stramme Opdræden af sig. Og det var nu ikke alene mod sine Ligemænd, han viste den Side frem. Han gjorde nojsagtig det samme mod Kapellanen.

Dette skønnede den unge Præst naturligvis meget snart. Og havde han nu haft samme Anlæg, kunde det været en dejlig Meddelighed. Men da han havde fornummet, at Jørgen holdt sig, aandelig talt, Dns med ham, indrettede han sig forelselig derefter.

Nu, idet han kom ind, lagde han sin Bibel fra sig. Thi Jørgens stene var i Færd med at anrette til Kaffet. Og de maatte imens om et og andet. Derimod tog Jørgen rent tilfældigt Præstens Bibel i Haanden og slog den op. Og nu vilde Tilfældet, at den netop aabnede sig ved et Sted, hvor et Par Linier var overfregede.

Jørgen blev kridhvid i Ansigtet ved dette Syn. At der var Mængder af Mandglojer og Bemærkninger, Jnd- og Underfregninger, var jo at vente. Men at flere Linier turde overfreges..... — Væg og med sturrende Blif saa han paa Kapellanen, der intet anede, og tænkte: ja hvad mon han tænkte? — Dette: Altsaa en Ulv i Faareklæder! Metfærdige Gud! En falsk Projekt; en hvem deres Forbandelse, som tager noget fra denne Vogs Ord, skal ramme. Hvordan har jeg dog, hvordan har vi dog kunnet lade os saaledes føre bag Lyset! Dog, Saatanas paatager sig jo en Vængels Skiftelse. Af, hvorledes er du falden, du Morgenstjerne, du Morgenrødens Son!

„Gudsvidere er der ogsaa et Sted i det ottende Kapitel og eet i det otteogtyvende, nej to, om jeg husker ret. Ligeledes i Johannes' første Brev, samt adskillige andre Steder. — De har vel ikke læst ret meget i Biskoppens Overfættelse, Jørgen Nielsen?“

„Nej — nej, det har vi paa en Maade ikke, fordi vi har jo altid saadan hørt om ham, at han skulde hælde til Grundtvigianerne.“

„Naa, ja ganske vist! men han er dog af den gode Slags. Men her, husker De ikke, at da Tolen var om Stat Rodam til Bisppeembedet, mente Jøllsølgelig mange af Missionens Venner, at ham kunde de ikke undervurdere, medens derimod Bisk. Vecl aabent skrev, at Dr. Nordam var en Mand, som den indre Mission kunde være tjent med, fordi han, hvis der skulde komme vanskelige Tider for Guds Menighed i vort Land, altid vilde stille sig paa Livets Side, fordi han var en Lites Mand.“

„O Jorde Bisk. Vecl det?“

„Ja. — Men hvad jeg dog hertil vilde vilde sig til det, vi her har talt om, er, at jeg synes altid, naar et Vers eller en Sætning ikke kan ondes for ægte, saa kan jeg ingen Trøst have af det. Ikke sandt!“

„Nej, det kan jo være meget sandt.“ (med et lille Undskyldningskyn.)

Jørgens stene havde længe længe seet paa ham, men havde med ægte Kvinde-Diplomati holdt sig i Baggrunden, da hun (hvis ellers nogen) kendte sig Mand. Nu mente hun, det rette Fjeblik var kommet og bød derfor paa Skaffe og Slage. — Kapellanen trukkede hjertelig Jørgens Haand, sagde Farvel og „Tak for i Dag!“

„Nej, Tak for i Dag skal De have, Sr. Pastor.“ Dette sagde Jørgen med en ganske færgen Betoning. Og siden efter faldt det ham aldrig ind, at han kunde holde sig aandelig Dns med sin unge Præst.

— Og nu afsjed ud med Nasmus Torn's Udflugtergaard.

Nasmus kunde være omkring de 55. Han havde i sin Tid gaaet meget igennem, haft megen Modgang. Og det rigtig sørgelige var, at Sørgen i Stedet for at bøde og blødgøre hans strifelse og sine Sind, havde haft den modsatte Virkning, saa han nu var som ganske forstenet i sin Bitterhed og Hadighed mod baade Gud og Mennesker — og da atter lærtlig mod Præster og Kapellaner og andre, der talte om Kristendom.

Det er jo i Grundten underligt nok, men dog alligevel sandt, at naar Mennesket ikke vil udnytte sig under Herrens Tugt, da er det, som om Skaldet, der udgaar gennem Prøvelsen, virker forhærdende.

Men den Gud, der er stærk i Gled, trættes sent af at falde og søge, løffe, indbønde, drage Sjælene, som i Uforstaaelsens Blindhed luffer Tøren for ham. Nej. Han trættes ikke, for Menneskets Syndemaal er fuldt, og dets Naadetid udløben. Denne Hemmelighed forstod Kapellanen bedre maatte end mangen anden Ordets Forktunder. Han gif derfor til dette Besøg med frit Mod og godt Haab, ikont de fleste af hans troende Venner rystede tvivlende og betænkelig med Hovedet, naar han talte med dem derom.

Med Nasmus' Egenkaber for Sie var det nu slet ikke saa mærkeligt, at Jøll som slet skulde sig: Ja, han h e d d e r Nasmus, og han er en rigtig Nasmus; og stikke kan han som nogen Torn.

Forresten havde Naturen ogsaa været ham ublid. For hans Ansigt havde gennem Aarene, vistnok paa Grund af Sindets og Tankernes idele Dvalen ved det mørke, tunge og smertelige, fortrukket sig, saa det saa ud, som han skulde nyse, men kunde ikke.

Det var ganske rigtigt ogsaa den Tanke, Kapellanen fik, da han hilste paa Nasmus og „tog ham i Armfært.“ Og naturligvis gavne det ikke Sagen, da Præsten deltagende spurote, om det var en slem Forkølelse, Manden havde paadraget sig.

Nasmus' Ansigt fordrejedtes til en affuelig Grimace, der fik Kapellanen til at antage, at nu trak det op til en sand Generalnyjen.

Disse Blikke kunde jeg meget vel have udeladt. Og det, der af alle Sager er det vigtigste, det nemlig, som hører den højere, uhyllige Verden til, det første Kapellanen meget snart paa Bane. Og han sagde ved sig selv: Sandelig, her har man en ægte Type paa Misantroper.

„Naa! han behøver saameget ikke at spørge, hvorfor jeg ikke gaar i Kirke. For jeg skal være en evig Gæst, hvis ikke hans Venner allerede har fortalt ham alt, hvad de vidste om mig, ja, og mere til, saa gaa han sin lige til Sagen uden nogen-sembest Indledning.“ (Saaledes Nasmus med alle Tegne paa en kraftig Nyjen, som ikke kom.)

Naar den nojsagtige Sandhed stal ud, var det ikke helt frit for, at Kapellanen stelte sig lidt bevalet ved denne krasse Tale. Men sin store Mejer. Og den Tanke kom til ham: her er en Sjæl, der har været kaldet med Haardhed, og det blev uden den rette Virkning, det fejlede. Nu, Herre, min Gud! det var jo dig, der gav mig det lyse Sind. Hjælp mig da nu til, at denne Sjæl ogsaa maa møde Skaldet fra dig ved Mildhed og Kærlighed! —

„Deri har De i hvert Fald delvis Ret, Nasmus Torn. Jeg har hørt, hvilke tunge Sørger, der gennem Aarene har ramt Dem.“

Den unge Præst saa paa dette stakkels Menneske med sine kærlige, irraale Dine. Og alene derved blev der ligeform løst noget i Nasmus' Sjæl. Det fortrød ham allerede nu at have brugt den foragtede Tiltale „han“ i Stedet for „De.“

„Det er første Gang, en Præst er kommen her og tale med mig, Sr. Pastor! Hvad synes De om det?“

„Jeg kom, Nasmus, for at tale med Dem om det, der hører til det evige Liv. Har De noget imod, at jeg gør det?“

„Om noget imod det, nej saameget! Men hvad kan det nytte, naar Jøll, som kalder sig hellig, er det værste Pak paa Guds Sørger Jord. Der er mange af den Slags, men der er nu især Anders Clausens Elppe. He-ja, det er utroligt, som vi kan stabe sig.“ (Erindringerne kom truede atter med at bevirke en hellig Nyjen, men Nasmus jængede i det samme Blifket, som havde været fæstet paa Korset, og møbte Kapellansens, der ligeform fik Ubejret til at drage over.) „Hun kan sidde og vandre Søns i Kirken, som om hun var saa grulig gudsfrygtig. Men i sit Hjem er hun en rigtig Ma...“ (han havde paa et hængende Haar nær jagt Nasmus, men reddede Situationen ved at lade Ma staa, og sigte) „Malkil ved sin Mand og sine Børn.“

Kapellanen gjorde Tegne til at ville sige noget. Men her hjalp ingen Klæst-Mor: Nasmus maatte have Lust.

„De kan tænke Dem, Sr. Pastor, Anders' folgte engang en Stud uden hendes Vidende, og da hun saa kom ind og hørte det, skreg hun op: Og det har du gjort inden at spørge mig i g ad! Saa er du da heller ikke bedre værd, end at du stude Naas for Panden med en Økse. — Ja, Sr. Pastor, jeg har været en — en —“ (han kunde ikke finde den rette Betegnelse) „men det siger jeg rigtignok: Gud Fader sig og bevare mig fra den Slags Nefrigsitet.“

Dette sidste befjendelige Ord slap ud uden hans Vidende og Vilje.

Der maa jeg afbryde et Fjeblik og sige, at Kapellanen godt nok havde lagt Mærke til, at Madam Clausen havde svært let ved at „vandre Søns“ haade i og udenfor Kirken. Og han forstod meget godt den uhyre forfælske der er paa den ægte „Taarens Perle“, som kan løse for det pinte Vryst, og saa denne ækle Færben paa Kommando.

Det er ikke enhver Kvinde's Stemme, der har den blødeste Klang hjemme. Af, nej!

Der var ogsaa noget ved hendes Smil til fremmede, som var i Ulaave. Det var for bredt og stramspændt (der var for meget af det) til at kunne være ægte.

Netop da han i Dag var gaaet fra hende, havde han sagt til sig selv (thi at tænke er jo egentlig at tale med sig selv): Jeg frygter mig for, det vil blive vanfølsigt at hjælpe hende med at komme til Sandhedens Erfendelse.

— Nuvel, saa svarede Præsten: „De er, kære Ven, ikke mere ung. De vil have set meget i Livet. De vil vide, at hvad ingen Værdi har, falder ingen paa at forfalste eller efterligne, ikke sandt!“ (Nasmus nifer.) „At derimod, som der er noget ved, f. Eks. Penge, kan der være temmelig Jordel ved at forfalste, hvis man kan slippe vel derfra. Men netop saaledes er det jo ogsaa med det at være Kristien. Kristendommen er af uendelig Værdi. Derfor vil der altid findes Hyltere. Og nu kommer jeg til det, jeg særlig vilde bede Dem lægge Mærke til.“

„Kristendommen er til. Sande Kristne er til. Men sæt nu, at endog hvert eneste Menneske her i Sagnet, som siger sig at være troende og hellig, var en Hylter, vilde det end i fjerneste Maade hjælpe Dem, Nasmus, til det evige Liv?“

Nasmus havde fulgt opmærksomt med. Derfor svarede han hurtigt: „Naa ingen Verdens mulige Maade!“

Atter søgte Kapellanen at bringe Nasmus til at se sig i Øjet og jagde med uendelig Mildhed.

„Nej! — Dengang vor Herre Jesus rørte ved mit Hjerte, og jeg saa mig selv ensom og forladt, rejste sig det Spørgsmaal i mit Indersite: Hvad skal jeg gøre for at blive salig? — Og Svaret fandt jeg i hans Ord: Hvo, som tror paa mig, har det evige Liv! Ikke sandt, Nasmus, de n e Tro er det, De mangler!“

Nasmus slog Øjnene ned. Det havde han neppe før gjort for nogen. Der var noget, hvad det nu end kunde tænkes at være, som han prøvede paa at synke; men han kunde ikke faa det ned.

— Men fra sit tavse Bryst sendte Kapellanen dette indelrige Bønneskjud op til Guds Himmel: Hav Tak, Herre Jesus Kristus! Du har vært ved denne Sjæl. Du har standiet ham. Du har atter banket paa den luffede Hjertedør. Han har hørt din Vante. Siv ham Villie til at ville aabne helt for dig, for din Glæde, d i t Liv, det evige Liv!

De fald begge tavse en lille Stund. Kapellanen var den sjældne Evne betruet at kunne tie stille i rette Tid. Han antog, at der var sagt nok denne Gang.

Men før han gif, sagde han. „Jeg vil synge Dem en Sang, Nasmus.“

Og da saamte han med sin fine, klængrene Tenor Zach. Nielsens grilbende Vedsalme:

„Jeg ved det, Gud! jeg trænger til din Tugt.“

Beppo.

Bed E. S.

(Fortsat.)

Det forekom Beppo som en Vidunderverden, hvad han saa her i Kirken. Marmorpillerne, som bar det skimmelde Loft, det Væld af Lys, som gød sig over alt, i alle Regnbuens Farver, laante fra de farvede Vinduesrunder, og saa Musikken. De underfulde Toner af søde, herlige Stemmer henrykkede ham og fyldte ham med Erbødighed. Hvor var det skønt! — og han stod fortabt, indvandede alt i den højeste Fryd. Dette maatte da være Himmelens, Presterne hjemme talte om! — Og saa var han dog kun en lille, pjaltet Dreng paa bare Ben, med bart Hoved, solbrændt og ikke overvættens ren, for hans Herre brød sig kun lidt om slige Smaating. Og at bede om Badstøvbånd i det overfyldte Rum, hvor de laa sammenstivede, han og hans Videsskæller, det var utakneligt. — Kun en lille pjaltet Bør, en Tigger, som spillede paa en elendig Violin til Livets Dphold; intet Under, at en mægtig Mand med rød Frakke og Guldmøre, som saa ham staa der, blev vred over en saadan Frækkhed. Strafs var han henne ved ham og bød ham gaa ud. Forbavset stirrede Barnet paa hans vrede Ansigt og truende Bevægelse. Ganske vist var han kun en lille Tiggerdreng; men maatte de da ikke gaa i Kirke, naar de gerne vilde? I hans Vand traadte Tiggerens og Børnernes bare Fødder det samme Gulv, som fejedes af fornemme Friers Sikkeskab; der var han aldrig bleven jaget ud af et Kapel eller

Arbejd ikke for andre.
Vi vil etablere Dem i Deres egen Forretning ved at sende Dem paa Kredit fra \$100.00 til \$500.00 Værdi af Husholdningsartikler, saasom Kaffe, The, Sæbe, Parfumer, Brugtstrakter, Lunds Rønde-se-rede Gæberstrub, etc. Skriv til Lundin & Co., 2445 W. Kinzie Street, Chicago, Ill.

PATENTS Write at once for the most liberal offer over made for obtaining patents and book published for inventors. Best references. ESTABLISHED 20 YEARS. Address: WM. N. MOORE, WASHINGTON, D. C.

en Kirke; men han var alt for ydmyg til at komme med Jndvendinger, naar den strenge Mand bød ham gaa; og saa gif han, forlod den dejlige Musik; og vadede aldrig mere at komme paa et saadant Sted; men den Tanke vofjede sig fast i hans lille Hjerte, at de engleste Gud kun var for de rige og lykkelige; at han ikke vilde se Tiggere og Gadedrenge i sin Kirke.

— Klokkerne ringede i den glade Spindagsjøl, han lyttede og saa hele sin Kirkegang for sig; — saa krøb han hen i en strog og tog sin ny Stat frem, spillede ud af sin hele Sjæl Melodier, som fun han kendte, drømmende bløde Toner; han glemte alt, sin elendige Tilværelse: Bryll, Sult og aldrig et venligt Ord. Musikken bar ham til Glemmelsens Land, og hans Sjæl stralede, hans Læber smilede som et lovende Barns, der drømmer om det dejlige Ting, — som han aldrig faar.

Netta kom med en Stive Brød og et Gælle i Anledning af Søndagen, han spillede det og drak en Slurk varmt, dovent Vand; mens han tænkte paa den sprudlende friske Kilde, han plejede at drikke af hjemme.

Hun havde ondt af det for den drømmende, lille Bør, som slet ikke kunde vænne sig til det Liv, han førte; og da han havde spist, bad hun ham vadsie sig lidt og saa selge hende; hun havde saekt Lov til at tage ham med sig ud hele Dagen, de behøvede først at komme hjem om Aftenen. Nu skulde de tage med en Dampskib, der gif op ad Niben, helt ud hvor der var grønne Marker og floggende Træer, og hvor de i nogle Timer helt kunde glemme Støjen og Støvet fra den store By.

Beppo sprang henrykt op; saadan en Tur havde Netta saa tidt talt om og planlagt, men det havde aldrig før været muligt at bringe den til Udførelse; det var knap, han kunde tro, at det virkelig skulde ske nu. Hans Forberedelser var snart endt, det lille nyopførte Ansigt klusjede, og de store brune Sjæl begjærlig talt spillede af Fryd, mens han for nedad den snavjede, knagende Trappe til Gaden, hvor Netta ventede ham.

Netta var en stor, forthaaret Pige paa nogle og tyve Aar; hun havde været søn en Gang; men det Liv, hun i flere Aar havde ført, simpelt, fjident og forbryderisk, havde udflettet alle ædelere Træk i hendes Ansigt og gjort hende haard og lige-guldig.

Hun greb Barnets Haand, og de vandrede sammen ud i det bagende Solstien. Beppo havde fuldstændig glemt alt, hvad han havde hørt den foregaaende Nat, for Genrytelsen over denne uvendte Tur. — Atter at skulle sejle i en Baad, se de grønne Marker og den blaa Himmel i hele dens Udstrækning, ikke indkølet og i jmaa Stykker mellem Hustagene; at høre Juleklang fra de grønne Ørenes Ly og ikke fra et snævert Bør, at se Klynger af Rør og Siv, saa høje som han selv, ved Flodbredden; og frem for alt, ikke at skulle være hange for hvert Fjeblik at høre haarde Stemmer en hel lang Sommerestmiddag; alt det var saadan en Fryd, at hans lille Hjerte ikke kunde rumme mere.

— De havde lagt sig paa en Mark, hvor Jorden gled forbi, spillede som Sølv i den fulde Augustmaanes Straaler. Beppo med Kinden mod det bløde, kolige Græs, indvænde Freden og Skønheden med Vegærlighed; et dybt Suk trængte sig over hans Læber: „Hvornaar gif de saadan en Tur igen?“

(Sluttes paa S. 8.)